

28 октомврий.

Отъ два дни сж пристигнали двама отъ моитѣ братя — Храбъръ и Смилецъ. Тия две деца сж възмжжали. Особено, по-малкия — Смилецъ. Неговото чело е набръчкано съ нѣкакви едри бръчки, подчертаващи твърдия му характеръ. Той се смѣе предъ мене съ силенъ фронтови гласъ, невѣмъ иска да заглуши въ душата си пукота и трѣскотнята на бойнитѣ срѣдства, съ които се сриватъ окопитѣ, галериитѣ и намиращитѣ се въ тѣхъ пазители.

— Ахъ, како мила, колко много се грижехме за тебъ, даже и войницитѣ ми почнаха да скърбятъ. Не биваше за нѣкакви страдания и платонически чувства да се отдавашъ въ ржцетѣ на смъртта. Нали тя има сега такава изобилна жетва, защо ѝ сж недъгави жени. Тя има силни и здрави мжже, които съ единъ само замахъ свалятъ цѣли планини въ доловетѣ, а доловетѣ изкачватъ на самитѣ планини. Тамъ дето по рано не е имало дерета, сега има. Тамъ дето по рано е било гори, сега е пустиня. Селата не съществуватъ, хората сж избити, или изселени. Въобще здравеняци мжже, отъ всичко разбиратъ, безъ обаче да знаятъ нѣкакъвъ лѣкъ да се завардятъ отъ хвърчащитѣ мухи, пушани отъ пушкитѣ и отъ парчетата на прѣскащитѣ се снаряди и бомби.

— Ехъ, братко, тамъ знаете, че смъртта е винаги около васъ и въ самитѣ васъ, а тукъ идатъ ония, които следъ като сж се отървали отъ костеливитѣ ржце на смъртта искатъ да живѣятъ и тѣхниятъ безпомощенъ викъ раздира душата ми . . . Та да не би азъ да съмъ направена отъ нечувствителна материя за да не страдамъ. Азъ имамъ сили, както и вие тамъ на фронта да се боря съ смъртта, обаче безсилна съмъ да се боря съ неволитѣ, нещастията и ужаситѣ, които не само менъ врѣхлѣтватъ, а цѣлия народъ.

— Много радостъ нахлу въ душата ми. Когато узнахъ, че си ходила въ село и си се мжчила да изтривашъ слезитѣ на цѣлото село. Охъ, како, злото има коренитѣ си другаде, не е то въ кметоветѣ, нито въ ония глупави и безумни партизани. . . Нѣщо става съ нашата страна, но дано Богъ се смили надъ насъ.

— Какво искашъ да кажешъ съ това, мило братленце?